

7^ο ΓΕΛ Καλλιθέας:
Θεατρική ομάδα

«Σας ευχαριστώ
κύριε Τσέχωφ...»

(Τέσσερα κωμικά
μονόπρακτα)

Σάββατο 20 & Κυριακή 21
Απριλίου 2013

ΩΡΑ: 19.30΄

Δημοτικό Θέατρο Καλλιθέας
Κρέμου 123 & Φιλαρέτου

«Όταν ήμουν νέος ήθελα να εκφραστώ. Να εκφραστώ καλλιτεχνικά. Κάποτε ήθελα να γίνω ζωγράφος. Έπειτα να γίνω συγγραφέας, ποιητής. Με τραβούσαν πάντοτε οι τέχνες.

Όταν ήμουν πιο μικρός ήθελα να γίνω γεωργός. Να ζήσω μια ζωή απλοϊκή μέσα στη φύση, γιατί αγαπώ πάρα πολύ και τα ζώα και τα φυτά. Αλλά εκείνο ίσως που μ' έκανε συγκεκριμένα ναρθώ στο θέατρο, είναι η επαφή με τους ανθρώπους.

Στη ζωγραφική, ζωγραφίζεις μόνος σου. Όταν γράφεις, γράφεις μόνος σου. Είναι εύκολο. Έχεις να κάνεις μόνο με τον εαυτό σου. Στο θέατρο έχεις να κάνεις με πολλούς ανθρώπους. Και πρέπει να τους φέρεις σε ισορροπία. Συγχρόνως παθιάζεσαι περισσότερο με το ζωντανό υλικό παρά με σωληνάρια και μπογιές.

.....

Κι έπειτα όσα περισσότερα από τον εαυτό του δώσει κανείς σε κάτι, τόσο περισσότερο το αγαπάς. Νομίζω το βασικό μας μέλημα στη ζωή είναι να δίνουμε. Κερδίζουμε! Πάντα κερδίζουμε! Πολλές φορές μπορεί να στενοχωριόμαστε, αλλά είμαστε κερδισμένοι γιατί υπάρχει κάτι! Χωρίς αυτό είμαστε κενοί! Και μια κενή ζωή είναι άχρηστη. Είμαστε στη ζωή για να κάνουμε κ ά τ ι.

.....

Δεν έχουμε κατορθώσει να εμπνεύσουμε πίστη στους νέους. Να τους κάνουμε να πιστέψουν σε πράγματα βασικά. Στο δόσιμο! Στην αγάπη γι' αυτά που θα κάνεις! Στον ενθουσιασμό σου! Στο πάθος σου! Στο να είσαι σωστός στη ζωή σου! Στο να μην είσαι ψεύτης. Να μην είσαι κάλπικος.

Όλες αυτές είναι μεγάλες αξίες και νομίζω πως περνάνε στιγμές δύσκολες.

.....

Δεν κάνουμε θέατρο για το θέατρο. Δεν κάνουμε θέατρο για να ζήσουμε. Κάνουμε θέατρο για να πλουτίσουμε τους εαυτούς μας, το κοινό που μας παρακολουθεί κι όλοι μαζί να βοηθήσουμε να δημιουργηθεί ένας πλατύς, ψυχικά πλούσιος και ακέραιος πολιτισμός στον τόπο μας.

Μόνος ο καθένας μας είναι ανήμπορος. Μόνος ο καθένας από σας τους πιο κοντινούς στην προσπάθειά μας, είναι ανήμπορος. Μαζί ίσως κάτι μπορέσουμε να κάνουμε. Το θέατρο, ως μορφή Τέχνης, δίνει τη δυνατότητα να συνδεθούμε, να συγκινηθούμε, ν' αγγίζουμε ο ένας τον άλλον, να νιώσουμε μαζί μια αλήθεια.

Να γιατί διαλέξαμε το θέατρο σα μορφή εκδήλωσης του ψυχικού μας κόσμου.»

Κάρολος Κουν

Άντον Τσέχωφ:

«Η ΑΡΚΟΥΔΑ»

ΛΟΥΚΑΣ : Μπάμπης Αναγνωστόπουλος
ΠΟΠΟΒΑ : Μελίνα Δήμου
ΣΜΙΡΝΩΦ : Μάνος Παντελιάς

«ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΑΜΟΥ»

ΛΟΜΩΦ : Μιχάλης Μπασιάς
ΝΑΤΑΛΙΑ : Έφη Αβδελά
ΤΣΙΜΠΟΥΚΩΦ : Πάνος Βίτσικας

«Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ»

ΧΙΡΙΝ : Μπάμπης Αναγνωστόπουλος
ΣΙΠΟΥΤΣΙΝ : Στάθης Καούκης
ΤΑΤΙΑΝΑ : Τζίνα Σοφαδίτου
ΜΕΡΤΣΟΥΤΚΙΝΑ : Νάντια Μπονατσάκη

Τενεσσή Ουίλλιαμς

«ΛΑΙΔΗ ΦΘΕΙΡΟΖΟΛ»

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥΡ : Μελίνα Δήμου
ΚΥΡΙΑ ΓΟΥΑΪΡ : Έφη Αβδελά
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Μιχάλης Μπασιάς

*Μετάφραση : Ερρίκος Μπελιές
Διδασκαλία : Πάνος Βίτσικας*

(Η παράσταση διαρκεί περίπου 80', δεν γίνεται διάλειμμα.)

Σχετικά με τον Α. Π. Τσέχωφ

Από το «ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ»

(Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης-Εκδ. ΝΕΦΕΛΗ-2000)

Τσέχωφ Άντον Παύλοβιτς (1860 – 1904) : Ο διασημότερος Ρώσος δραματουργός έξω από τη χώρα του. Ήταν ταπεινής καταγωγής, αλλά πήρε πτυχίο ιατρικής από το Πανεπιστήμιο της Μόσχας το 1884 και πάντοτε θεωρούσε τον εαυτό του περισσότερο γιατρό παρά συγγραφέα. Ήδη ονομαστός από τα φοιτητικά του χρόνια για τα διηγήματά του, γοητεύτηκε νωρίς από το θέατρο. Τα πρώτα του έργα ήταν μονόπρακτες κωμωδίες – ‘Η αρκούδα’ (1888), ‘Πρόταση γάμου’ (1889) κ.ά. τις οποίες αναπολούσε πάντα με ευχαρίστηση. Τα πρώτα κανονικής διάρκειας έργα του, ο ‘Ιβάνωφ’ (1887) και ‘Το στοιχειό του δάσους’ (1889), δεν είχαν επιτυχία. Το ίδιο και ο ‘Γλάρος’ (1896) όταν παίχτηκε στο παλιομοδίτικο Τεάτρ Αλεξαντρίνσκι της Αγ. Πετρούπολης (σήμερα Τεάτρ Πούσκιν). Δεν είχε τίποτα κοινό με τα δημοφιλή έργα της εποχής, και ήταν ακατανόητο στους ηθοποιούς που είχαν εκπαιδευτεί στις παλιές παραδόσεις. Ο Τσέχωφ ίσως να είχε εγκαταλείψει εντελώς το θέατρο εάν δεν τον έπειθε ο Νεμίροβιτς- Νταντσένκο να επιτρέψει στο νεοσύστατο Θέατρο Τέχνης της Μόσχας να ξανανεβάσει τον «Γλάρο». Η παράσταση είχε επιτυχία, και ακολούθησαν ο «Θείος Βάνιας» (1899), «Οι τρεις αδελφές» (1901) και ο «Βυσσινόκηπος» (1904). Και στα τρία, πρωταγωνιστικούς ρόλους έπαιξε η σύζυγος του Τσέχωφ, Όλγα Κνίπερ. Ο ίδιος πέθανε μετά από λίγο, στο απόγειο των δυνάμεών του. Τις πρώτες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα τα έργα του μεταφράστηκαν και παραστάθηκαν στη υπόλοιπη Ευρώπη και -από το 1923-24- στις Ηνωμένες Πολιτείες, επηρεάζοντας, σε συνδυασμό με το ‘σύστημα Στανισλάφσκι’, την εξέλιξη του παγκόσμιου θεάτρου.

.....

Τα πρώτα χρόνια της δραματογραφικής του σταδιοδρομίας ο Τσέχωφ περιορίστηκε στο μονόπρακτο. Την τέχνη να ζωγραφίζει καταστάσεις και χαρακτήρες την έμαθε σχεδιάζοντας μικρά σκετς παρμένα απ' τη ζωή.

.....

Η θλίψη, η γεννημένη τις περισσότερες φορές απ' το θέαμα που παρουσιάζουν οι αποτυχίες της ζωής, είν' αναπόσπαστο μέρος της ύπαρξης του Τσέχωφ. Μα η πραγματική του δύναμη βγαίνει απ' τη μαεστρία του στις σκηνές που κάνουνε τους ανθρώπους να γελάνε.

Σ' ένα από τα πρώτα του σκετς, στην «**Αρκούδα**» (1888), ένας οξύθυμος νεαρός χτηματίας πάει σε μια κυρία γειτόνισσά του για να της ζητήσει κάτι λεφτά που του χρωστούσε. Γίνεται μεγάλος καυγάς μεταξύ τους, κι όμως πριν περάσει μισή ώρα που διαρκεί η πράξη, αρραβωνιάζονται!

Η «**Πρόταση γάμου**» (1889) μας δείχνει έναν ντροπαλό νέο να κάνει επίσκεψη στην κοπέλα που διάλεξε. Μπλέκει σε μια πικρόχολη συζήτηση για την ιδιοκτησία ενός μικρού κομματιού γης, που δεν είχε αξία. Τόσο πολύ μπλέκει που κοντεύουν να ναυαγήσουν οι ελπίδες του και του κοριτσιού.

.....

Είναι ανάγκη να τα εκτιμήσουμε σωστά τούτα τα μονόπρακτα, αν θέλουμε να καταλάβουμε τα πολύπρακτα έργα του Τσέχωφ. Είναι αλήθεια πως τα περισσότερα από αυτά τα τελευταία τελειώνουνε με αυτοκτονία και πως σε όλα βασιλεύει ατμόσφαιρα βαριά. Μα για να νιώσουμε πραγματικά το πνεύμα τους, πρέπει να παραδεχτούμε ανεπιφύλακτα πως το χιουμοριστικό στοιχείο είναι αναπόσπαστο συστατικό τους.

.....

Η πρωταρχική αρετή του Τσέχωφ είναι η βαθιά κατανόηση των ανθρώπινων ψυχών. Και μαζί με τούτη την αρετή υπάρχει και η ικανότητά του να κοιτάει τη ζωή με ειρωνικό μάτι. Αισθάνεται βαθιά συγκίνηση βλέποντας τις σκηνές των έργων του, μα καμιά πίκρα δεν υπάρχει μέσα του, κανένας παράφορος θυμός δεν τον ταράζει.

Σχετικά με τον Τεννεσσή Ουίλλιαμς (1911 – 1983)

Ο Τεννεσσή Ουίλλιαμς υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους θεατρικούς συγγραφείς του αμερικανικού θεάτρου στο δεύτερο ήμισυ του εικοστού αιώνα. Εκτός από τα πολύ γνωστά μεγάλης διάρκειας έργα του («Γυάλινος κόσμος», «Λεωφορείον ο Πόθος», «Ξαφνικά πέρυσι το καλοκαίρι» κ.ά.) καταπιάστηκε και με άλλα είδη του γραπτού και του θεατρικού λόγου.

Έτσι μας παραδίδεται μια πληθώρα διηγημάτων, πολλά από τα οποία αποτέλεσαν το έναυσμα για θεατρικά έργα και πλήθος μικρότερα μονόπρακτα τα οποία παρουσιάζονται κατά καιρούς στη σκηνή δύο ή και περισσότερα μαζί.

Κυρίως, όμως, τα μικρότερα αυτά μονόπρακτα αποτελούν αντικείμενο μελέτης σε θεατρικές σχολές, όπου παρουσιάζονται ως σπουδή στον συμπυκνωμένο θεατρικό λόγο.

Ο Ουίλλιαμς προσφέρεται για μελέτη και ανάλυση, αφού στα μονόπρακτά του οι ήρωες ξεκινούν από μια αφετηρία του παρελθόντος γνωρίζοντας πως η πορεία τους δεν έχει τέρμα, ή, αν έχει, το τέρμα αυτό είναι αδιέξοδο. Οι περισσότεροι ήρωές του κατατρύχονται από το άγχος της μοναξιάς που έχει φουντώσει μέσα τους, γι' αυτό και παρασύρονται σε ένα λεκτικό αλαφιασμένο κυνήγι κάποιας χίμαιρας...

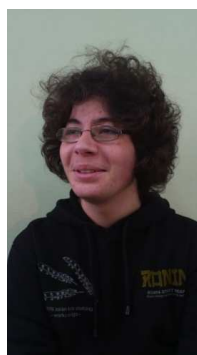
Κάθε χαρακτήρας/ήρωας αυτών των μονόπρακτων είναι επιτομή πολλών ανθρώπων και πολλών έργων που θα μπορούσαν να είχαν γραφτεί.

(Ερρίκος Μπελιές)

(Από τις 'πρόβες')

**Ευχαριστούμε το
ΔΗΜΟ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ
που μας διέθεσε τη σκηνή του
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ**